

ISSN 0134-2266

TRÄHÄRKE

1980

NR. 3

ÄRGE KUTSUGE MU VABARIIKI
MAAKS, KUS TUMEDAD METSAD.
VAADAKE!

TEMA KOHAL SÄRAVAD
TEHASEKORPUSTE TULED.

ÄRGE KUTSUGE MU VABARIIKI
MAAKS, KUS VAIKSED LAANED.
KUULAKE!

SELLELT MAALT KOSTAVAD
VÕIMSATE TURBIINIDE HÄÄLED...

Nii kirjutab oma vabariigist, Valgevenest, luuletaja Kastus Kirejenko. Jah, kunagi räägiti, et sellel maal on ainult metsad ja sood. Tänapäeval teatakse ja tuntakse Valgevenet mitte ainult tema metsade, vaid ka masinate järgi. Siit lähevad kogu meie maale traktorid «Belaruss», mootorrattad, silokombainid, veoautod. Loeme viiekümneni. Selle lühikese aja jooksul valmib Valgevene tehastes külmkapp, raadio, teler. Poisid kindlasti teavad võimsaid autosid BELAZ ja MAZ. MAZ-il on tunnuseks piison. Nüüd küsid: miks piison! Ju seepärast, et piison on Euroopa suurim metsloom. Arvata võib, et ka tugevaim. Valgevene auto embleemiks ei ole ta aga valitud juhuslikult.

Nagu juba lugesid, kasvab Valgevenes palju metsi — männikuid ja tammikuid, kuusikuid ja kaasikuid, lepikuid ja haavikuid. Suurim laantest on kuulus Belovežje ürgmets, looduskaitseala. Selles ürgmetsas on, mida vaadata ja kuulata. Seal kasvab mitmesaja-aastasi mände ja tammesid. Seal võid näha haruldast musta toonekurge. Seal elavad metskits, põder, metssiga, saarmas, ilves, kobras ja paljud teised loomad. Belovežje loomade kuningaks on aga piison. Väliselt paistab piison olevat üsna kohmakas. Tegelikult on ta kiire jooksja ja hea ujuja. Jõudu on tal palju. Vihane piison võivat murda puutüve, millest mees suudab vaevalt ümber haarata. Belovežje ürg-

metsas tunnevad piisonid end hästi. Nad tunnevavad, et neid kaitsetakse. Nende pärast söidetakse siia lähedalt ja kaugelt. Metsad on Valgevene rikkuseks ja uhkuseks. Suure Isamaasõja ajal muutusid need metsad aga paljudele koduks. Metsadesse asusid Valgevene partisanid. Partisanideks või nende abilisteks oli kogu Valgevene rahvas. Seepärast kutsutigi seda maad partisanivabariigiks. Okupandid ei saanud asu ööl ega päeval. Partisanid lasid kraavi fašistide soomusrongele, hävitasid autosid, süütasid lennukeid ja rikkusid sideliini. Raevunud fašistid maksid kätte rahulikele elanikele. Tuleroaks muutus metsaküla Hatõn kõigi oma elanikega, vanakeste ja lastega. Nüüd on sellel kohal küla — mälestusmärk. Majade asemel korstnad, igas korstnas kell. Kumisevates kellahelides on mälestus, on austus, on hoiatus. Igavest tuld valvavad seal kolm nõt-

ket kaske. Neljas puudub, sest iga neljas Valgevene elanik hukkus sõjas.

Valgevenemaa on rikas maa. Aga peamine rikkus on tema julge ja töökas rahvas, kes loob ja ehitab.

ELJU MARDI

PÄIKESELAPSED

Tähekesekoondus oli lõppenud, kuid lapsed ei tahtnud koju minna.

«Mängime veel! Mängime veel!» mangusid nad tähekesujuht Malle.

«Õige natuke võib, siis peame mine-ma. Kodus oodatakse,» lubas Mall ja küsis: «Aga mida me mängime!»

«Kulli!»

«Oli juba!»

«Haned-luiged, koju!»

«Mängisime!»

«Kas keegi teab mõnd uut mängu!»

Keegi ei teadnud. Mall teadis küll, tema oli pioneer ja tema teadis alati midagi. Seadis tahvli ette viis tooli ja kutsus oma tähelapsed istuma. Küll oli naljakas, nagu viis väikest õpetajat, seljaga klassi poole.

Mall joonistas tahvlile tohutu sõõri.

«Mis see on!»

Loomulikult ei taibanud keegi, et see on päike, sest kiiri ju polnud veel. Mall tegi esimese kõige pikema kiire. Siis võisid oktoobrilapsed ka «kiiretada».

Päike sai ilus ja särav, Mall joonistas talle veel naerunäo pähe. «Kui suunurgad ülespoole tõmmata, tuleb fingimata lõbus,» õpetas ta.

Nii suurest päikesest peaks jätkuma maailma kõigile lastele. Aga ei jätku.

Seal, kus lapsed on näljas, haiged, ei käi koolis, kus nende emad-isad on vangis, kus lapsed rasket tööd peavad tegema, mis päikest seal on! «Mina tean, kuidas kõikidele päikest jätkub,» pakkus üks tähelastest. Ta jagas päikese nagu suure tordi lõikudeks.

«Päike peab terve olema, muidu pole ta päike!» vaidlesid teised vastu.

«Kui teeks kiired pikemaks!»

«Joonistaks neid juurde!»

Prooviti seegi ära ja Mall arvas, et nüüd on palju parem.

Kriiditükk alles peos, ütles koman-

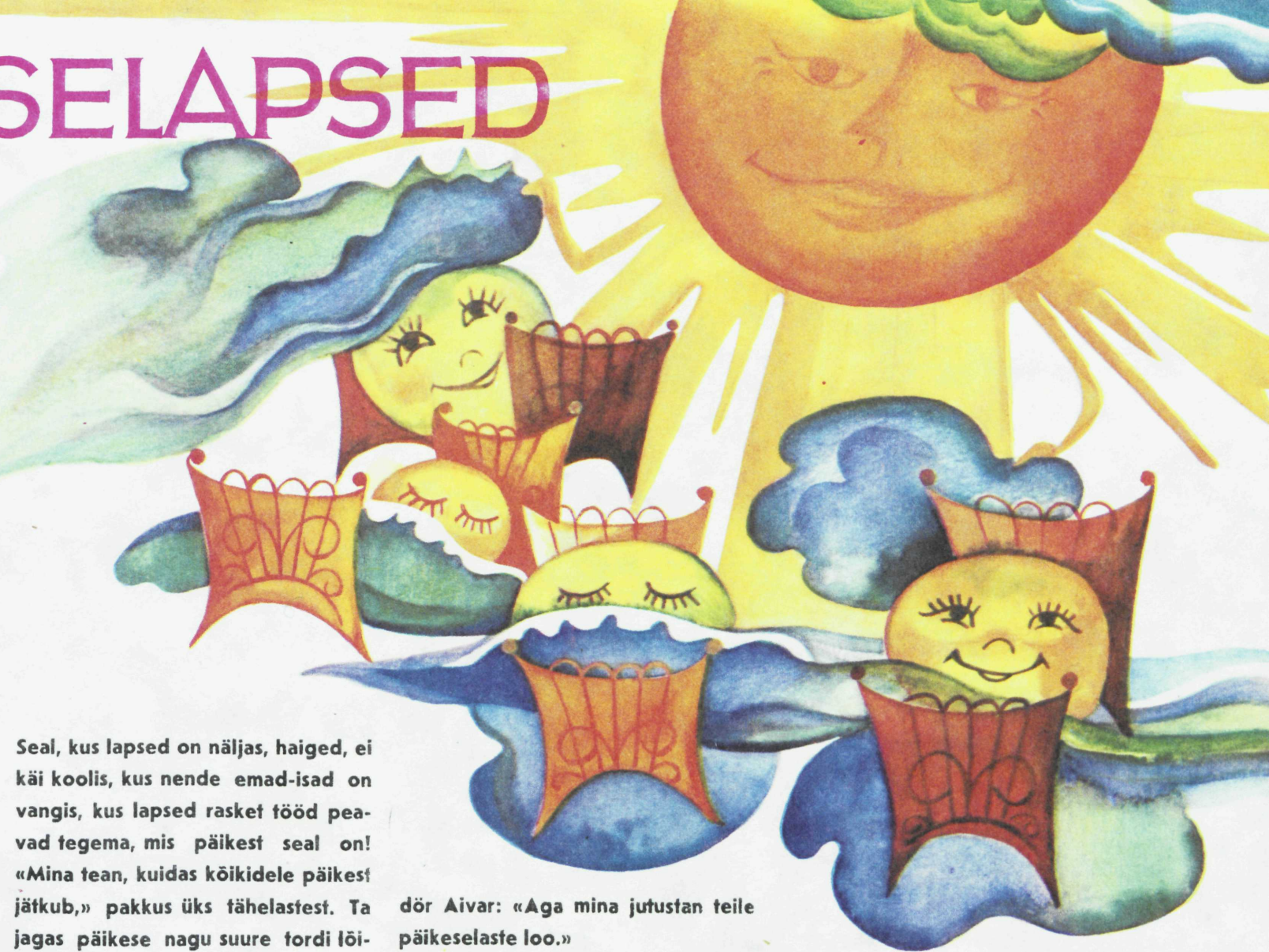
dör Aivar: «Aga mina jutustan teile päikeselaste loo.»

Päikesel on palju, palju lapsi, pisikesi päikesi. Igal hommikul äratab päikened kuldsetest vooditest taevateki alt ja saadab maailma mängima. Nagu hiiglasuurtelt kelgumägedelt liuguvad päikeselapsed mööda taevast laiali. Lõbusalt ja vallatult ruttavad nad paistma igale poole, kus on lap-

Illustreerinud KARIN NIINEPUU

si. Lähevad nii kaua ja nii kaugele, et mitte keegi ei jääks ilma soojusest ning rõõmust. Ja kunagi jõuavad nad kõikide laste juurde. Peavad jõudma.

JUTA RENZER

HANDO RUNNEL

Sõber tunneb sõpra

Sõber tunneb sõpra silmist,
vaenlast vanast sõjafilmist,

üttele mulle, kust sa tuled,
siis ma teangi, kes sa oled,

tuled põhjast, oled põder,
tuled lõunast, oled lõvi,

tuled uksest, oled udu,
tuled vihmast — vikerkaar.

Kingi mulle kinonilet

Kingi mulle kinopilet,
anna akna taga vilet,

vaata, kas meid keegi nägi,
lähme otse pargist läbi,

pargis meid ei passi keegi,
aga ega me ei teegi

suitsu — meil on kommituutu.
Tee peal seda me ei puutu,

annan kinos pihust pihku,
ära eemale siis nihku,

ära karda, anna käsi,
võta kumm, kuid **VAIKSELT** näsi.

Mõtelda on mõnus

Mõtelda on mõnus,
rääkida on raskem,
ärgem sellepärast
pääd veel norgu laskem!

Kõnelda on kergem,
kirjutada raskem,
ärgem sellepärast
pääd veel norgu laskem!

Kirjutada kergem,
rehkendada raskem,
ärgem sellepärast
pääd veel norgu laskem!

Mõtelda on mõnus,
kuidas kõik on raskem,
ärgem sellepärast
mõnu mööda laskem!

Illustreerinud ENE PIKK

Siis kui lumi maha tuli

Siis kui lumi maha tuli
kõndisime kelguga,
sinistega saabastega,
kripa krõpa kelguga.

Kesse tegi kelgukese,
kesse tallas talvetee,
sinistega saabastega
kesse kõndis kaugemale?

ASTA KASS

Üks Kiire ajas teist taga. Teine Kiire kihutas järel kolmandale, kolmas neljandale ja nii ühtsoodu edasi. Harva juhtus, et üks Kiire teisele järel jõudis, ikka - lipsas teine eest ära. Ja kui nad saidki kokku, polnud neil niikuinii mahti peatuda ega omavahel pikemalt rääkida. Vahel viskas mõni üle öla: «Ah sina oled, Kiire! Mul on ka parajasti kole kiire!» ja ruttas jälle edasi. Nii nad kihutasid vahetpidamata ringi ja olid öhtuks väsimusest lausa kokku kukkumas. Ühte hunnikusse nad lõpuks kukkusidki. Veidi hinge

tõmmanud, kiirustasid nad päevasündmustest rääkima.

«Ma komistasin täna hommikul kaks korda,» ütles Lasteaeda Minemise Kiire etteheitevlt. «Kas mitte Kingapaelte Sidumise Kiire liiga lohakas ei olnud?»

«Üks pael jäi võib-olla tõesti ripakile,» arvas Kingapaelte Sidumise Kiire. «Mul oli niivõrd kiire. Silmapesemise Kiire raiskas palju aega, aga lasteaeda ei või hiljaks jääda.»

Silmapesemise Kiire ajas süü Ärkamise Kiire kaela, aga too ei kuulnudki etteheiteid, ta ma-

Kiire, kiire, kiire

HARRI JÖGISALU

PRILLID

Silmaarst kirjutas Maidule prillid.

«Silmad on inimese kalleim vara. Silmi tuleb hoida ja, kui tarvis, ravida. Prillid ravivad silmi ning aitavad sul kaugele vaadata,» ütles arst Maidule. See oli tõsi küll: prillidega nä-

gi Mait selgesti kõike, mida õpetaja tahvile kirjutas või joonistas. Ainult Mait ei tahtnud prille kanda, lippas ilma ringi. Klassis ka jättis prillid ette panemata.

«Kõik lapsed ei ole tööks valmis,» ütles õpetaja ja jäi rahu-

likult ootama.

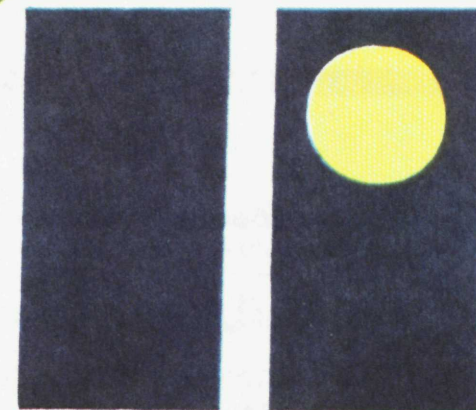
Õpilased ei taibanud: kes küll nii kaua kohmitseb, et ei lase tundi alustada? Aga kõik istusid vagusi ja vaatasid õpetajale otsa. Mait ka. Õpetaja pilk jäi viivuks Maidule peatuma. Korraga hakkas Maidul kiire.

gas juba, et hommikuks välja puhata ja küllalt kiiresti ärgata.

Pudrusöömise Kiire nurises, et Lauakoristamise Kiire oli liiga kiire olnud ja lapsel jäi puder pooleli. Aga tollelgi Kiirel oli õigustus valmis: «Muidu oleks Lõunauinaku Kiire enne kohale jõudnud ja kes siis laua oleks koristanud!»

Pallimängimise Kiirele tuli alles nüüd meelde, et kiiruga ununes pall kuskile põõsasse. «Eks homme otsi üles, kui ainult jälle liiga kiire ei ole,» arvas ta.

«Mis sinul, Jalutuskäigu Kiire, öelda on?» päri-

Illustreerinud HELDUR LARETEI

sid teised. «Sa oled viimasel ajal kuidagi pikaldaseks muutunud.»

«Ma tahtsin pargis tiigil luiki vaadata,» pomises Jalutuskäigu Kiire. «Seal on üks uus luik ka. Lapsed andsid neile saia. Siis vaatasime veel oravaid...»

«Mis luiged? Mis oravad?» imestasid teised. «Meie pole neid näinudki, ei meil ole mahti ringi vaadata. Räägi, missugused nad on.»

«Aitab jutust, meil on kiire magamine ees,» kat-

kesta Magamise Kiire kannatamatult. «Homme tuleb jälle kiire päev.»

Kõik Kiired kiskusid ennast mänguasjadekastis kerra, kuidas keegi oskas, ja jäid suure kiiruga magama. Ainult Unenägude Kiire krabistas veel natuke aega, et magavale lapsele kiiresti mõni unenägu valmis vaadata.

Kahmas laualaekast prillid ja seadis kähku ninale.

«No-nii, nüüd võime lugemisega pihta hakata,» jäi õpetaja rahule.

Tüdrukud ja poisid aga imestasid endamisi: mis pea Maidul ometi on, et unustab prillid ära.

KAJA PRÜGI

OH SEDA
ISA!

«Uul» huilgas Kati. «Uuuu!»
«Kes seal nutab?» päris isa oma toast. «Või on see auruvedur, mis oma vilet laseb?»

«Ei, mina kukkusin maha! Uuu!» nuttis Kati edasi.

«Oi, tule siis ruttu siia, ma aitan su püstil!» kutsus isa.

Kati krapsaski põrandalt üles, ruttas kõrvaltuppa, siis aga peatus äkki ja keeras ümber, endal naerulohud põskedel.

Ei tea, mis talle äkki nalja tegi?

ABZI KODOROV

KIIDUKUKK

«MUL TUNDMATA, MIS ASI HIRM,
EI PELGA HUNTE MITTE PÖRM,»
KORD KIITIS UHKELT TOPTSUBAI.
TA LISAS: «TULGU TIGE SÖNN,
KUI TERVELT PÄÄSEB, TEMA ÖNN.»

SEAL TULI HANI, LÖÖGIL NOKK.
JÄI POISIL RIPAKILE MOKK,
SUULAKKE KINNI KLEEPUS KEEL,
VAID LUKSATADA SUUTIS VEEL.
LÄKS MEELEST KOGU KIIDUJUTT,
NÜÜD PLEHKU PANNA OLI RUTT.

NING PÖGENESKI TOPTSUBAI.
MIS SALATA, KÕIK NALJA SAID.
JA USKUDA TE VOITE MIND,
KOOS TEISTEGA SEAL NAERIS LIND.

TURAR KOZOMBERDIJEV

KUU

ÖHTUL HILJA JOOKSIN ÖUE.
VAATAN, LOMBIS UJUB KUU.
LÄKSIN-LÄKSIN LIGEMALE —
TÖESTI KUU, OHOI KUI SUUR.

KUUD MUL OLI VÄGA VAJA.
SÖRMED HOOGA VETTE LÖIN.
VARRUKALT NÜÜD PIISKU SAJAB,
AINULT SAVI PIHKU JÄI.

SUJUNBAI ERALIJEV

ÖÖSEL

VIHMAPIISKU TSAP JA TSAP
VASTU KATUST KUKUB.
MINA MAGADA EI SAA,
EHKKI PERE TUKUB.

JUSTKUI OSAV PLEKISSEPP
VILDI PEAL LÖÖKS TRUMMI.
KATUSEL ON TOEKS KEPP,
ISE SEE ON KUMMIS.

KUSKILT JUSTKUI KOSTAB LASK,
NAGU KOERAD HAUGUKS?
HUNT ON LIIKVEL, ASI VASK,
VEEL JA VEEL PÜSS PAUGUB.

AGA EI, SEE AINULT NÄIB,
MINUS VAIBUB VABIN.
JURTA ÜMBER TUUL VAID KÄIB,
SAATJAKS VIHMARABIN.

KAS SOOVITE SÕITA?

PÖRNICA
LEIDSIN MA,
KELGU ETTE
PANIN TA.
KELGU VÖTSIN
PILDI PEALT,
SÕITJAD SAMUTI
SAIN SEALT.

UHKELT TRAAVIS
PÖRNIKAS,
LÄBI LUME
KIHUTAS.
ÜTLETE:
EI USU TE?
PAREM TULGE
SÕIDULE!

KIRGIISI
MUINASJUTT

HUNT AHNEPÄITS

Elas kord ennemuistsel ajal hunt, kes oli suur ahnepäits. Oli sel hundil palju maad ja rohkesti muud vara, aga ikka hulkus ta saagijanus ringi. Ükskord leidis hunt teerajalt vorstirõnga.

«Hei, vorstirõngas!» rõõmustas hunt. «Ma söön su ära.»

«Ei tea, miks?» küsis vorstirõngas.

«Seks, et mul on hirmus isu,» vastas hunt lõugu laksutades.

«Minust sa küll suurt hamba alla ei saa. Vaata parem sinna aasale. Seal näkitab rohtu valge kitseke. Kui sa tema kinni pistad, siis on ikka midagi kõhusõpis.»

Jättis hunt vorstirõnga, kiirustas aasale ja kuulutas. «Hei, kitseke, ma söön su ära.»

«Ei tea, miks?» küsis kitseke.

«Seks, et mul on hirmus isu,» vastas hunt.

«Oi, akee¹, vaata, kui väike ja kõhn ma olen. Minust sa küll kõhtu täis ei saa. Parem jookse teispoole mäge. Seal on karjas must kits, õige suur ja rammus. Temast saad süüa, et vats käriseb.»

Kihutas hunt teispoole mäge musta kitse juurde. «Hei, must kits, ma söön su ära.»

«Ei tea, miks?» küsis kits.

«Seks, et mul on hirmus isu,» vastas hunt.

«Sa võid mind muidugi ära süüa, aga ega minust rohkem saa kui ühe päeva kõhutäis. Läheksid parem alla orgu soo äärde. Seal kõnnib hiirhall mära. Tema lihast jätkub sulle pikaks ajaks.»

Kitse nõu meeldis ahnele hundile. Ta korjas jalad kokku ja pistis soo poole jooksmas.

Hiirhall mära oli tõesti seal. Aga temaga oli õnnetus juhtunud. Hiirhall mära oli tūmassesse vajunud.

«Hei, hiirhall mära!» karjus hunt. «Ma söön su ära!»

«Ei tea, miks?» küsis mära.

«Seks, et mul on hirmus isu,» vastas hunt.

«Hea küll, söö pealegi,» nõustus hiirhall mära. «Ainult enne tiri mind tūma seest välja.»

Hunt võttis kogu jõu kokku ja sikutaski hiirhalli mära tūma seest välja. «Noh, kas nüüd võin sinu ära süüa?» tõmbas ta siis kihvad paljaks.

«Võid, võid,» noogutas hiirhall mära pead. «Ainult enne kirjuta oma nimi mu tagumise jala kabjale.»

Hunt jäi ka sellega nõusse. Kuid vaevalt sai ta kabja kohale kummarduda, kui hiirhall mära talle mõlema tagumise jalaga vastu koonu lajatas. Hunt tegi õhus kaks tiiru, enne kui pöösasse lendas. Mära aga kappas hirnudes minema.

¹ akee — onu

REIN PÖDER

ÕNNEHIIR

Illustreerinud JAAN TAMMSAAR

Ühel päeval ilmus suurde tuppa hiir. Aiki oli parajasti üksi kodus ning luges vaikselt raamatut. Ta oli varemgi hiiri näinud, nii et see ei ehmatanud teda üldse. Kuid see polnud harilik hall hiir, nagu on löksudega kinni püütud. Ootamatu külaline sibas julgelt toa keskele. Päikesevalgus langes talle peale ja hiire karv lõi sellest üleni-särama. Ja hiir tundus nüüd olevat üleni kuldpruun. Ta ajas end oma pisikestele tagajalgadele püsti ning hakkas esimestega naljakalt vehkima, nagu tükiks talle aevastus peale. Siis tegi hiir midagi veel kummalisemat. Ta heitis selili ja hakkas end päikeselaigus edasi-ta-

gasi veeretama. Hiir mängis. Seda oli imelik ja tore vaadata. Aiki istus liikumatult, ta kartis isegi silmi pilgutada. Sellest ajast peale käis kuldpruun hiir tihti Aikil külas. Aga ainult siis, kui Aiki üksi kodus oli. Aiki harjus ruttu hiirega ära. Varsti märkas ta ka seda, kust hiir iga kord tuleb. Keskküttetoru kõrval oli pörandas pisike ava. Sealtsamast pistis hiir algul oma terava vuntsidega koonu lagedale ja puges siis ka ise välja.

Ta oli ebaharilik veel ka selle poolest, et ei sibanud mööda korterit ringi. Aiki oli kuulnud, et hiired tulevad otsima leivaraasukest ja muid toidujäätmeid. See hiir ainult mängis. Ta tuli oma pimedast pörandaalusest päikeselaiugu sisse mängima. Ja ta ei paistnud Aikit mitte sugugi kartvat. Seepärast julges Aiki end järgmistel kordadel juba vabamalt tunda. Üskord läks ta isegi nii julgeks, et laskus hiire ette pörandale kõhuli. Hiir ei põgenenud kuhugi. Nad vaatasid tükk aega teineteisele otsa, väike tüdruk ja pisike hiir. Hiirel olid imetillukesed läikivad silmad. Ta oli vaid natuke maad Aikist eemal. Aga Aiki ei siritanud kätt, et hiirt puudutada. Seda ei tohtinud lihtsalt teha, sest see oli elus, mitte mingi mänguhiir. Ja veel teadis Aiki kurvalt, et ta ei saa hiirest mitte kellelegi rääkida. Suve lõpul elas Aiki paar nädalat maal. Kui ta linna tagasi tuli, oli nende korter nagu ära vahetatud. Isa oli seal vahepeal remonti teinud. Seintelt vaatasid vastu uued tapeedid, pörandad läikisid värskest värvikorrast. Ainult et... isa oli ka soojatoru kõrval olnud väikese prao kinni pannud. See kurvastas Aikit.

Ja hiir ei tulnudki enam. Mitu aastat hiljem sai Aiki teada, et kuldset hiirt nähakse väga harva. Ning et see tähendavat õnne.

VLADISLAV KORŽETS

VANAEMA KARDINAD

Vanaema kardinatel on väike majake, majakesel korsten ja korstna kohal suits. Majakese ümber on aed. Aias kasvab õunapuu. Aia taga on tiik ja tiigis ujub part.

Lastele vanaema kardinad meeldivad. Neid on huvitav vaadata. Kui hästi kaua vaatad, hakkab tunduma, nagu tõuseks korstnast tõelist suitsu. Tundub, et liiguvad ka õunapuu oksad ja part ujub päriselt. Tegelikult liiguvad ainult kardinad. Akna all on radiaator, mis õhku soojendab — soe õhk tõuseb kõrgemale ning paneb kardinad tasakesi liikuma.

Kui kardinad kõrvale tõmmata, siis nad nõnda ei liigu ja ka majakest, õunapuud, tiiki ning parti pole enam vaadata.

Siis on aken. Aknast paistab suur kivi-maja. Majal on viis korrust, tohutu palju uksi ja aknaid, aga mitte ühtegi suitsevat korstnat. Pole ka aeda, õunapuid, tiiki ega parti. Kui lapsed vanaema juurde tuuakse, paluvad nad, et vanaema aknale kardinad ette tõmbaks. Enamasti pole paluda küll tarviski, sest ka vanaema ise armastab oma kardinaid ja need on tal peaaegu alati akende ees.

MAASIKANÄTS

NÄTSUST JA NÄTSUTAMISEST

Kommivabrik on kõige paremate lõhnadega vabrik. Kui tehakse nätsutainast, saab selle lõhna järgi kohe aru, kas käsil on piparmündi-, apelsini- või maasikanäts. Taignast rullitakse umbes sama suured lehed, kui joonistusvihikus on, ainult paksemad. Need laotakse väikestele riiulitele, millel rattad all ja kurutatakse siis kõrvalruumi seisma, või nagu siin öeldakse, laagerduma. Järgmiseks päevaks peavad need nii palju kuivanud olema, et servast kinni võttes ükski leht kõveraks ei lähe. Nüüd löikab pakkimismasin lehed tükikesteks, mähib need algul hõbepaberisse, siis kirjadega paberisse ja viis tükki korraga ümbrispaberisse, mille servad liimib kokku. Kui viielisi pakikesi kümme, lükkab need karpi. Veel kümme ja karp sõidab järgmisse masinasse, kus see kilesse pakitakse. Kilepakid laotakse suurde pappkasti. Siiani on kõik selge ja lihtne: nätsu teevad masinad. Kahjuks aga ei teata kommivabrikus, millest näts koosneb. See on saladus. Kõik nätsu ained (pealiskartulisirupi, mis saadakse Kadrinast), tuuakse välis maalt.

Näts on vist küll ainus maiustus, mida võib nährida ku palju tahes, kõhtu täis ei saa iialgi. Arvatakse, et kes nätsutab, selle hambad on tervemad. Kes aga nätsutab nii, et seda kuulda ei ole, on viisakas nätsutaja. Viisakas nätsutaja loomulikult ei nätsuta lasteaias, koolis ega tänaval. Ja ta teab ka, kuhu nätsutatud näts panna.

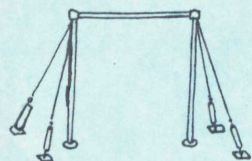
JOHANNES PIRITA

PIPARMÜNDINÄTS

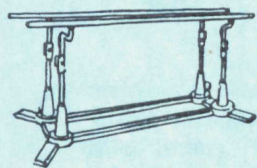
APELSININÄTS

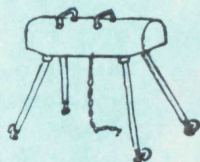
V. Maaski fotod

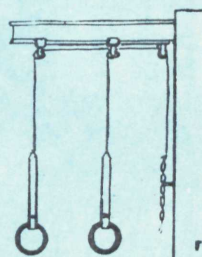
võimlemiskang

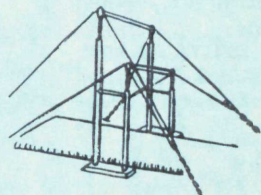
sanghobune

kits

rõngad

rööbaspuud

VÕIMLEMINE on sport. Võimlemine on ilus sport. Eriti iluvõimlemine. Iluvõimleja nagu iluisutajagi sooritab harjutusi muusika saatel. Ta peab jälgima muusika rütmi ja iseloomu. Iluvõimleja kasutab ka mitmesuguseid abivahendeid, nagu pall, linik, hüpits, rõngas. Iluvõimlemine on noor ja ainult naiste spordiala. Esimesed maailmameistrivõistlused peeti alles kuusteist aastat tagasi.

Sportvõimlemine on vana spordiala. Võistlused nii naistele kui meestele koosnevad mitmesugustest harjutustest ja hüpetest. Naised võimlevad rööbaspuudel, poomil, hobusel.

Poom on pikk ja kitsas puu ning hobune on pehme materjaliga kaetud pikk pakk, millel neli

jalga all. Meeste hobusel on koguni sangad küljes. Mehed võimlevad samuti rööbaspuudel, ka rõngastel, mis pika nõõri otsas laest alla ripuvad, ja kangil, mis pörandast nii kõrgel, et hooglemisel jalad maha ei ulatuks.

Kohtunikud panevad võistlejatele hindedeid nagu õpetajad koolis. Kes ühtegi viga ei tee, saab hindeks kümme. Seda juhtub küll väga harva. Eestis toimusid esimesed võimlemisvõistlused juba sada aastat tagasi. Sportvõimlemine on pikka aega ka olümpiaala olnud.

JAAN PIIR

Olümpiavõitja MARIA FILATOVA.
Foto ajakirjast «Sovetski Sojuz».

Minu ema töö

Minu ema töötab kaupluses. Ta on müüja ja juhataja. Kord läksin ema juurde. Seal panin tähele, mida ema tegi. Tal oli väga palju tööd. Varsti tuli kaubaauto. Siis hakkas ta kibe-

kiiresti kaupa laadima. Ma tahtsin ema aidata. Viisin mõned pakid kauplusesse, kuid teised pakid olid minu jaoks suured. Küsisin emalt, kuidas ta nii kiiresti laadib. Ema vastas, et ta on kaua töötanud, sellest tulebki osavus ja kiirus.

KRISTA KAASIK,
Rasina 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

Väike õde

Minu väike õde sai näärivanalt aabitsa. Tuleb, ütleb, vennake, õpeta mind väheke.

Mina ütlen, ütle SAI, tema ütleb mulle TAI. Mina ütlen AI, AI, AI, tema järgi AI, AI, AI.

Naeran, ütlen, ütle SASS, tema ütleb hoopis KASS. Uss on uss ja kuss on kuss, õppimine lausa lust.

TARMO GENTALEN,
Kilingi-Nõmme Keskkooli
IIa klassi õpilane

«Kokad» — joonistanud HELMI
TIISMAA Palivere Eriinternaat-
koolist

Naistepäeval

Kui hommikul ema veel magas, panime meie isa ja kahe vennaga talle kingid valmis. Ema ärkas ja me soovisime palju õnne. Mina kinkisin emale väikese karbikese, mille ma koolis tööõpetuse tunnis tegin. Aga järgmisel aastal tahame isa ja vendadega emale suure üllatuse teha. Suure üllatuse teeme seepärast, et ema on meie peres ainuke naine.

MARGUS MÜIL,
Kohtla-Järve 1. Keskkooli
IIb klassi õpilane

Lasteaiasõber

Jutustan oma suurest lasteaiasõbrast, kelle nimi on Anu. Me mängisime alati koos huvitavaid mänge. Meil oli kolme panna teistele lastele naljakaid nimesid, see meeldis kõigile. Kahjuks pole need enam mees.

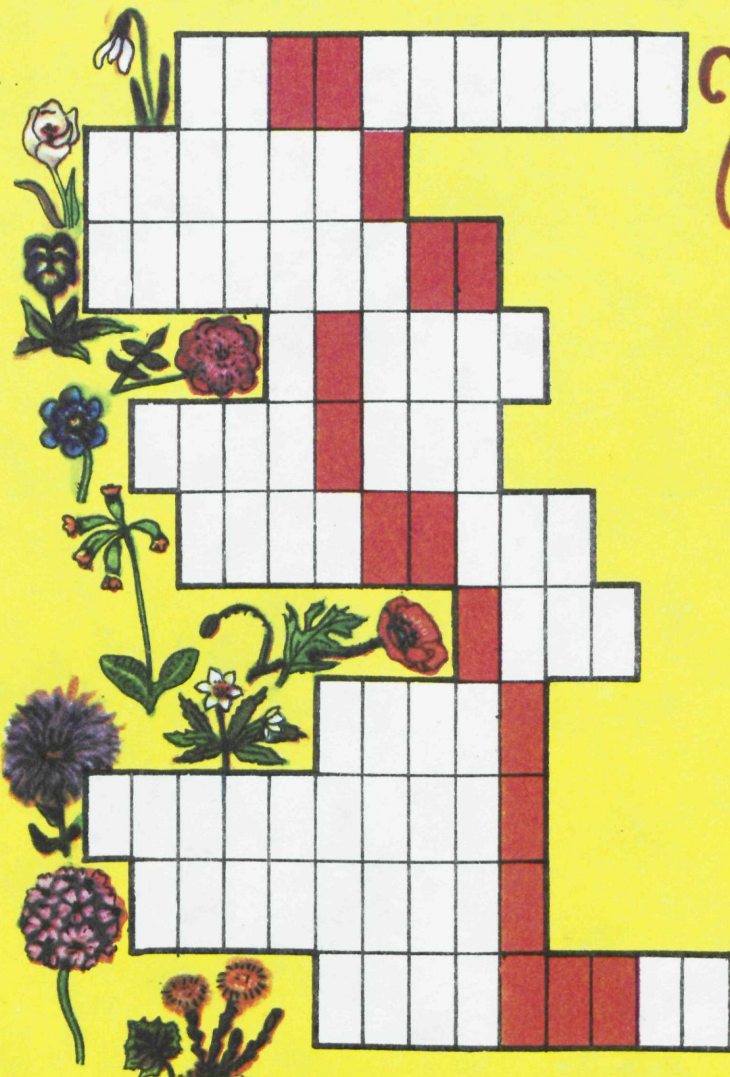
Kord oli jälle tore päev. Olime parajasti mänguhoos, kui kasvataja hüüdis meid sööma. Ja siis see juhtuski! Istusin Anuga kõrvuti. Mul läks tass kogemata ümber ja kohv voolas tema kleidile. Kleit sai mustaks. Anu solvus ja ütles, et ei mängi minuga enam kunagi.

Arvasin, et mul hakkab Anuta igav. Järgmisel hommikul võtsin kommi

kaasa. Kui Anu lasteaeda tuli, jooksin tema juurde, andsin talle kommi ja palusin andeks. Anu tänas ja polnudki enam pahane.

SIGNE AUSMAA,
Fr. R. Kreutzwaldi nim.
Võru 1. Keskkooli
IIIa klassi õpilane

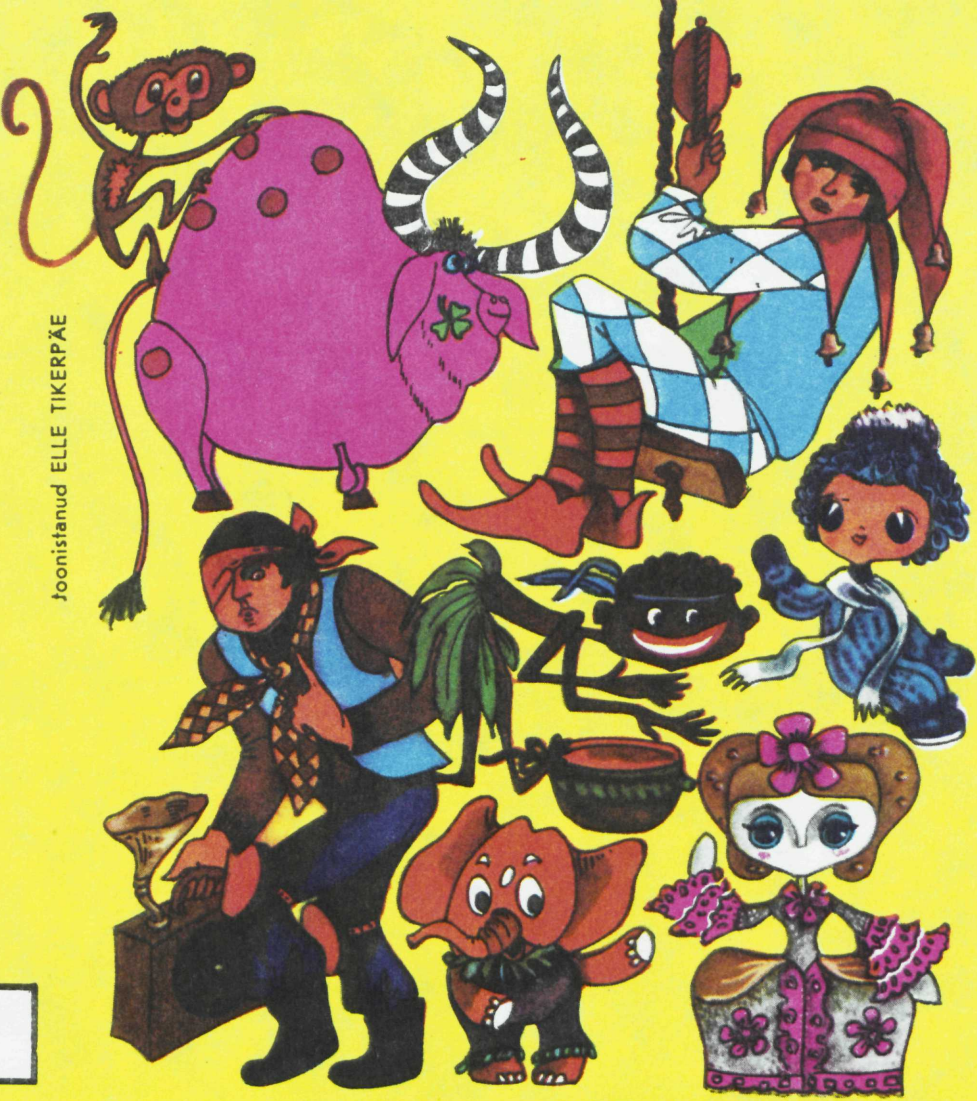
Kui arvad lillede nimed õigesti ära, saad punastes ruutudes ülalt alla Einu Tambergi ja Heljo Männi lastelaulu pealkirja.

UKRAINA NSV
VALGEVENE NSV
LÄTI NSV
MOLDAAVIA NSV
LEEDU NSV

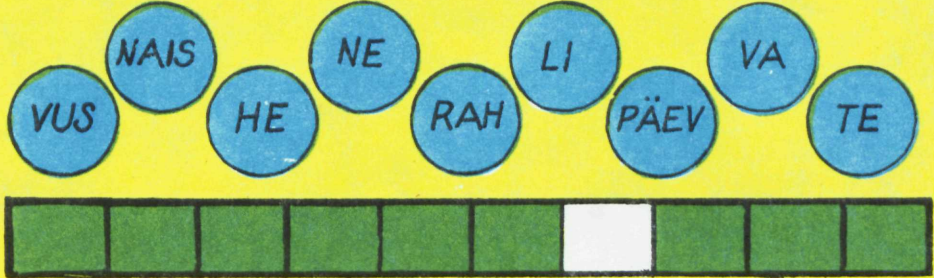
RIIA
VILNIUS
MINSK
KIIEV
KIŠINJOV

Ühenda liiduvabariik tema pealinnaga.

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

Mikk ja Mari käisid nukuteatris. Arva ära, milliseid näidendeid nad nägid!

Kui täidad silpidega õigesti rohelised ruudud, saad tähtpäeva märtsis.

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 3 — 1980. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja H. Väli 681-400, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär 681-400.

Laduda antud 31. I 1980. Trükkida antud 20. II 1980. Trükiaru 73 000. Ofsetpaber nr. 1. 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,87. MB-00151. Tellimise nr. 431. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel VLADIMIR TAIGERI joonistus «Esimene märtsikelluke».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200090, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ 431. Тираж 73 000.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

KINGITUS EMALE

Emakene, täna sulle
kingituse teen,
sest et sinu pidupäev
on juba ukse ees.

Kleiti parandad sa siis,
kui on katki ta.
Õhtul paned mind
sooja voodi magama.

Hommikul, kui üles ärkad,
siis saad kingituse sa.
Palju õnne soovin sulle,
täna puhka rõõmuga.

RUTH KÄRNER,
A. Müürisepa nim.
Orissaare Keskkooli
III klassi õpilane

Illustreerinud ANNE AARE

